

‘Zijn kracht is om heel gewoon te blijven’

Toen Fred Blokhuis acht jaar was, vroeg hij aan zijn vader wat er gebeurt met mensen die niet in Jezus geloven. In datzelfde jaar vroeg tweelingbroer Paul: ‘Pap, waar stemt u op?’ Fred werd dominee, Paul ging de politiek in. Dat een Blokhuis het tot staatssecretaris zou schoppen, blijft bijzonder.

Wie Paul en Fred Blokhuis samen interviewt, doet er verstandig aan een opnameapparaatje mee te nemen. De kwinkslagen volgen elkaar in rap tempo op. De eeneiige tweelingbroers – identieke stem, dito uiterlijk – hadden nog even overwogen zich voor te doen als de ander.

Nu helpt vooral de bril van Fred om de Blokhuisbroeders uit elkaar te houden (Paul draagt lenzen van dezelfde sterkte)

Paul: “Onze ouders zeggen dat Fred een kwartier eerder is geboren. Dat kwartiertje is inmiddels uitgegroeid tot vijf jaar. Fred studeerde vier jaar eerder af, hij trouwde vijf jaar eerder en kreeg vijf jaar eerder zijn eerste kind. Toen onze oudste broer trouwde, waren wij achttien en meende onze moeder dat we maar eens een colbertje moesten dragen. Ze nam ons een dag na elkaar mee naar verschillende winkels. Kozen we precies hetzelfde jasje uit.”

Fred: “Tot de zesde van het gymnasium zaten we bij elkaar in de klas. We vonden dezelfde meisjes leuk, dat wisten we ook van elkaar.”

Paul: “Toen hij net dominee was en in mijn kerk kwam preken, zat ik met klamme handjes.”

Onderkoeld: “Nóg, hoor.”

Fred: “We kunnen elkaar perfect lezen.

Toen Paul werd beëdigd, zag ik zijn spanning. Strak gezicht – maar dat hebben we sowieso, terwijl we juist heel open zijn.”

Hoe was jullie dag?

Fred: “Ik denk dat Paul harder gewerkt heeft dan ik.”

Paul: “Schei uit.”

Fred: “Woensdag is mijn vrije dag. Dan gaan mijn vrouw en ik graag op stap, omdat thuis mijn werkplek is. Een museum, kringloopwinkel, het bos. En ik heb te veel hobby’s.”

Dat blijkt al bij binnenkomst, waar zijn treinenverzameling een prominente plek in de hal opeist. Hij is dominee en koopman – Fred zegt het beschaamd. Laat handelen op Marktplaats maar aan hem over. Ook opvallend is een groot terrarium, met ‘dagactieve kikkertjes’, aldus Fred. “Dus ‘s avonds heb je er geen moer aan.” Paul heeft thuis een tropisch zeeaquarium, en al gauw vliegen obscure feitjes uit het dierenrijk over en weer. ›

FRED BLOKHUIS,
PREDIKANT IN NIEUWEGEEN

‘Ik vind het vanzelfsprekend, zeker als je christen bent, dat je geen masker opzet omdat je bewindspersoon bent’

PAUL BLOKHUIS, STAATSSECRETARIS
VAN VOLKSGEZONDHEID, WELZIJN EN SPORT

‘Paul kan een dossier opureten’

› Spreken jullie elkaar vaak?

Fred: “Nee, te weinig. Je mag best weten: als dominee ben ik na een lange dag niet altijd blij als ’s avonds om elf uur de telefoon gaat. Maar Paul mag altijd bellen. Eén keer per jaar gaan we samen op stap.”

Paul: “Naar Burgers’ Bush bijvoorbeeld, zo’n nagemaakt tropisch regenwoud. Wat doe je daar als volwassen kerels, denk je nu, maar we zijn beiden gek van fotograferen en natuur. Vlinders en vogels spotten.”

Fred: “Met mijn gezin moet ik het niet in m’n hoofd halen twee uur bij één vogel te staan kijken, maar wij samen kunnen dat prima, geruisloos, met een telelens.”

‘Wat saai!’

Paul voerde vandaag mooie gesprekken, vertelt hij, onder andere over het tegengaan van onbedoelde zwangerschappen. Belangrijk, want de impact daarvan is groot. En hij heeft met Rutte bijgepraat, in het Torentje. “Ze hebben dezelfde studie gedaan, hè?”, merkt Fred op.

Paul: “Geschiedenis, ja, we zaten bij elkaar in de collegezaal. Toen ik nog niet als staatssecretaris was geïnstalleerd, vertelde ik hem dat ik een baan in de zorg had overwogen. ‘Wat saai!’, riep hij uit. Dat was weer een bevestiging dat ik de goede keuze had gemaakt. Waarmee ik niet uitsluit dat ik

over een paar jaar alsnog in de zorg ga werken.”

Fred pakt er een album met jeugdfoto's bij. Kijk, hier zitten ze – drie jaar! – samen met een pijp in de mond. En dat terwijl de kersverse staatssecretaris Blokhuis net de oorlog aan het roken heeft verklaard. Fred, lachend: “Deze foto kost je nog de kop.”

Fred: “Toen Paul acht jaar was, vroeg hij: ‘Waar stem je op, papa?’. Ik vroeg: ‘Wat gebeurt er met mensen die niet in Jezus geloven?’ Ik weet zijn antwoord nog: Lucas 12 vers 48: die krijgen weinig slagen. Mooi antwoord! Mijn vader leefde in een verzuilde tijd, moest knokken met vraagstukken als ‘Wat is de ware kerk?’. Ik ben met mijn gemeente juist bezig om ons op buiten te richten; je bent op maandag misschien wel meer kerk dan op zondag. Tegelijk wil ik er niet ongenadig met de missionaire zweep over, je moet dit, je moet dat! Gods genade is: kom maar bij Mij.”

Andere wereld

Paul is in een andere wereld gestapt, zegt hij over zijn overstap naar Den Haag. Een dienstauto wacht hem op, totdat het Paul belooft in te stappen. Met de trein zou hij regelmatig sneller in Den Haag zijn door de drukte op de wegen, maar de dossiers die staatssecretarissen dagelijks bij zich hebben moeten goed worden beschermd.

Fred, is je broer veranderd sinds hij staatssecretaris is?

Fred: “Nee, niks. Zijn kracht is juist om heel gewoon te blijven en niet de politicus uit te hangen. Toen hij net was begonnen, belde hij me op: ‘Joh, dat hele Den Haag is één mythe’.”

Paul: “Ik werkte er al zestien jaar voordat ik wethouder werd in Apeldoorn, en toen merkte ik al dat het voor een deel poppenkast is. Daar werd ik weer in bevestigd toen ik sommige mensen druk bezig zag om hun dubbele agenda te organiseren.”

Fred: “Anderzijds gaat het daar wel ergens over. In Den Haag worden de beslissingen gemaakt.”

Paul: “Zeker, maar daarom zag ik er ook enigszins tegenop. Toen Gert-Jan Segers mij belde – dat was telepathie – voelde ik vóór ik m’n telefoon openklapte: dit is Gert-Jan. Ik zei

letterlijk: ‘Ik wil niet dat jij mij belt’. Ik was net bezig met een baan in de zorg. Inmiddels vind ik het geweldig.”

Paul neemt een slok van zijn thee. “Met mijn twee woordvoerders – ja, ik word verwend van alle kanten – voerde ik ter kennismaking intensieve gesprekken voordat ik begon. Soms zeggen ze weleens nadat ik een interview heb gegeven: wat blijf jij dichtbij jezelf. Maar ik kan niet anders. Ik vind het vanzelfsprekend, zeker als je christen bent, dat je geen masker opzet omdat je bewindspersoon bent. In die zin ben ik fan van Paul Rosenmöller, die blijft ook dichtbij zichzelf.” Fred: “Toch is het in ons gezin toch wel een ding dat Paul staatssecretaris is. Hij zei laatst aan de telefoon: ‘Ik kan vanmiddag niet, dan moet ik naar de ministerraad’.” Met nadruk: “De mi-nis-ter-raad. Als je dat je tweelingbroer hoort zeggen... Kijk, we zijn natuurlijk 54, maar ergens voelen we ons gewoon nog twintig.”

Paul, waarom de ChristenUnie?

Paul: “Ik was vijf jaar voorzitter van de RPF-jongeren. Duurzaamheid, omzien naar je naaste, opkomen voor kwetsbaar leven, die thema's spreken mij enorm aan. De overheid moet opkomen voor mensen die niet voor zichzelf kunnen opkomen, zoals de koning deed in Psalm 72. Toch ben ik milder geworden, ik dacht altijd: je bent van de ratten besnuffeld als je als overtuigd christen geen RPF stemt. Zo was de cultuur ook, toen ik in de jaren tachtig begon. Men verwachtte dat je er met gestrekt been inging en niet zei: het CDA is ook wel lief.”

Zouden jullie een dag van beroep kunnen ruilen?

Fred: “Ik zou niet in de politiek kunnen werken, nee. Paul heeft een ontieligelijk goed geheugen, hij kan een dossier opvreten. Ook is hij een betere debater dan ik, en heel gevat.” Paul: “Fred is wijzer. Als ik hem een gebed hoor uitspreken, denk ik: waar haal je die woorden vandaan, zo mooi en origineel. Bij het overlijden van onze ouders hebben wij als kinderen de dankdienst ingevuld. Dan maakt Fred zulke passende en gevoelige teksten, die zou ik in tien jaar nog niet kunnen verzinnen.”

Eenzaamheid

Eenzaamheid is een belangrijk thema voor de gebroeders Blokhuis. Paul heeft in Apeldoorn een project op poten gezet waar verslaafden middenin een wijk worden geplaatst, wat een positief effect had op zowel de verslaafden als de buurtbewoners. Bij zijn beëdiging refereerde zelfs de koning nog aan z'n werkbezoek aan dit succesvolle project. Fred: “We zijn dan uit de verzuiling, maar leven nog steeds op eilandjes. Ik heb weleens gepreikt over vreemdelingenliefde. Toen ik dat intikte op Google, stond er: bedoelt u vreemdelingenhaat? Vreemdenliefde had vijfhonderd hits, vreemdelingenhaat honderdduizenden. Ik denk dat Paul en ik

Staatssecretaris

Paul Blokhuis is verantwoordelijk voor de geestelijke gezondheidszorg en voor het preventiebeleid. Ook de opvang en ondersteuning (tiener) moeders en het voorkomen van onbedoelde zwangerschappen zijn onderdeel van zijn portefeuille. Verder maakt hij onder andere werk van de maatschappelijke dienstdienst en heeft hij de zorg voor de oorlogsgetroffenen en de herdenkingen.

ons beiden goed kunnen verbinden met vreemdelingen. Als hier in Nieuwegein een vrouw haar indringende vluchtverhaal vertelt, dan móet ik haar even huggen.”

Paul, waar ga jij als staatssecretaris je tanden inzetten?

Paul: “Er is nog geen kabinet geweest dat zo intensief heeft geïnvesteerd in preventie in de zorg en welzijn. Overgewicht en roken zijn de thema's die we als eerst willen aanpakken. Die thema's staan wat betreft impact op de gezondheid bij de RIVM met stip op 1 en 2. Het klimaat om roken terug te dringen is gelukkig heel gunstig. Er komt een accijnsverhoging voor tabak van tweehonderd miljoen. Lijkt veel, maar het is slechts vijftig cent per pakje. Schoolpleinen worden rookvrij, er komt een display-verbod op rookwaar, sigarettenpakjes moeten uit het zicht. Dat gaat dus verder dan die aangrijpende teksten en plaatjes van zwarte longen.”

Wat wil je per se hebben bereikt?

Paul: “De wachtlijsten in de geestelijke gezondheidszorg (GGZ) wegwerken. Meer dan een miljoen Nederlanders zijn depressief en dan moet je snel geholpen kunnen worden.” Fred: “Zij staan soms een jàar op de wachtlijst, dat is ongelooflijk. Kun jij daar daadwerkelijk iets aan veranderen, denk je?” Paul: “Het is makkelijker gezegd dan gedaan, maar Edith Schippers heeft met de sector afgesproken dat het voor 1 juli gefixt moet zijn. We gaan ons best doen.” «

